Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Lorentz, Johan Henrik.; Med tilhørende danske Texter af Dr. Frankenau.
Titel | Title:	Nyeaarsgave for Harpe og Klaveerspillere af J. H. Lorentz
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : S. Sønnichsen
Fysiske størrelse | Physical extent:	22 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

J. H. Lorentz:

Nyeaarsgave for Harpe og Klaverspillere

D 206

Box A 29.2014

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
AF S. A. E. HAGENS
TESTAMENTARISKE GAVE
MCMXXIX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det Kgl. Bibliotek
130026163243

mw 6810.1841

D 206

Nyeaarsgave

for

Harpe og Klaveerspillere

af

J. H. Lorentz,

Kongl. Hof-Violong.

Med tilhørende danske Texter

af

Dr. Frankenau.

Kiøbenhavn.

Trykt og forlagt af S. Sønnichsen,

Kongl. privil. Node- og Bogtrykker.

(1929-30. 399)

Rebekka Sophie Hörlauff

Indhold.

	Pag.
Ak! lader mig i Stilhed græde,	12
Atter Vaaren Jorden fryder,	4
Børn af Vaarens milde Væde	18
Den vilde Blomst jeg gierne seer,	20
Du, som knytter Hierters Kiæde,	21
Elskovs faure Roser drysser	1
Forglem mig ei, du Yndling af mit Hierte,	22
Jeg sad hos mine Roser,	7
I Hyrders Dal, hvor Armod troner,	14
Jordens bedste Tidsfordriv	8
Lad os Krandse binde	16
Saa yndig Aftentimen var,	10
Siig Yngling, hvi du elsker mig?	2
Vel hundrede Piger der gives	6

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Elskovs Bersommelse.

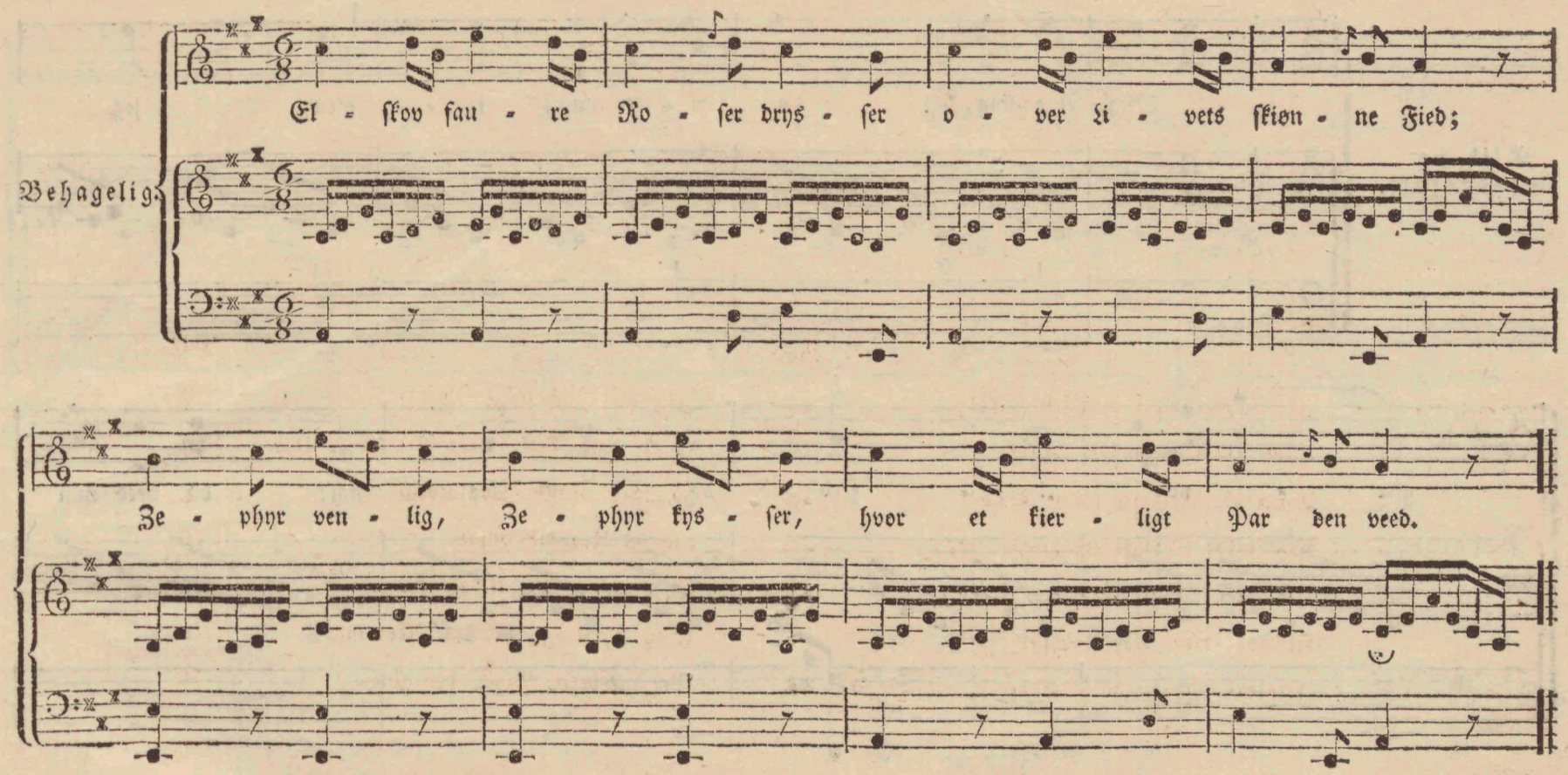

Elskov faure Roser drysser
Over Livets skionne Fied;
Zephyr venlig Zephyr kysser,
Hvor et kierligt Par den veed.

Lad mig Huldgudinde vandre
Denne skionne Bane hen;
Yndig frem for alle andre,
Da du selv har vandret den!

Medynk.

Blid og medynksfuld.

Siig Yng-ling, hvi du el-sker mig? i-gien, jeg gier-ne el-sked' dig, dog ach! du veed min Lod. Skiønt jeg, det ei op-da-ge maa, din Kum-mer dog jeg of-te

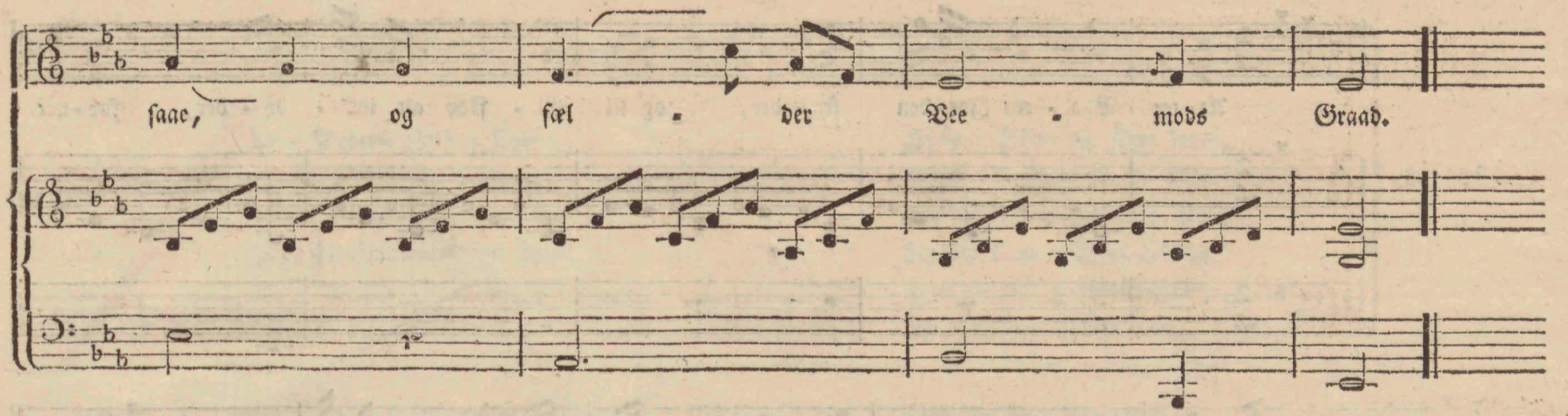

Siig Yngling, hvi du elsker mig?
Igien jeg gierne elsked' dig,
Dog ach! du veed min Lod.
Skiont jeg det ei opdage maa,
Din Kummer dog jeg ofte saae,
Og fœlder Veemods Graad.

Ach, vend ei med saa grusom Hast
Fra mig dit kiære Øiekast,
Og skaan mit Hiertes Fred;
Hvis dette Hierte end var mit,
Det evig skulde vorde dit,
At lette dine Fied.

Vaarfølelser.

Behagelig.

At-ter Vaa-ren Jor-den fry-der, og til El-skov alt ind-by-der, fav-ner

kier-lig Skov og Dal; hver sin En-som-hed vil byt-te; til et Væ-sen sig at

knyt-te, stræ-be Væs-ner u-den Tal.

Atter Vaaren Jorden fryder,
Og til Elskov alt indbyder,
Favner kierlig Skov og Dal.
Hver sin Eensomhed vil bytte;
Til et Væsen sig at knytte
Stræbe Væsner uden Tal.

Pigen sig i Eden drømmer;
Ved sin Ynglings Arm hun svømmer
I et Hav af Kierlighed;
Amors Alterflamme luer,
Overalt hun Elskov skuer,
Værgeløs hun segner ned.

Hvad i Skov og Ager lever,
Hvad i Luft og Bølge svæver,
Alt sig samler Par hos Par;
Ranker i en vildsom Klynge
Omt sig om hinanden slynge,
Alt Melonen Mage har.

Hver sig efter Magen føier,
Rose sig mod Rose bøier,
Elskov leder Blik mod Blik;
Hver en Spire søger Lige,
Straa mod Straa sig kierligt sniige,
Mooset selv, en Elsker fik.

Kort, den hele Skabnings Rige
Nyder Vellyst uden Lige,
Ved Naturens Moderbarm;
Jeg allene trøstløs vanker,
Til den Glut jeg har i Tanker
Segner mig i aaben Arm.

Bekiendelsen.

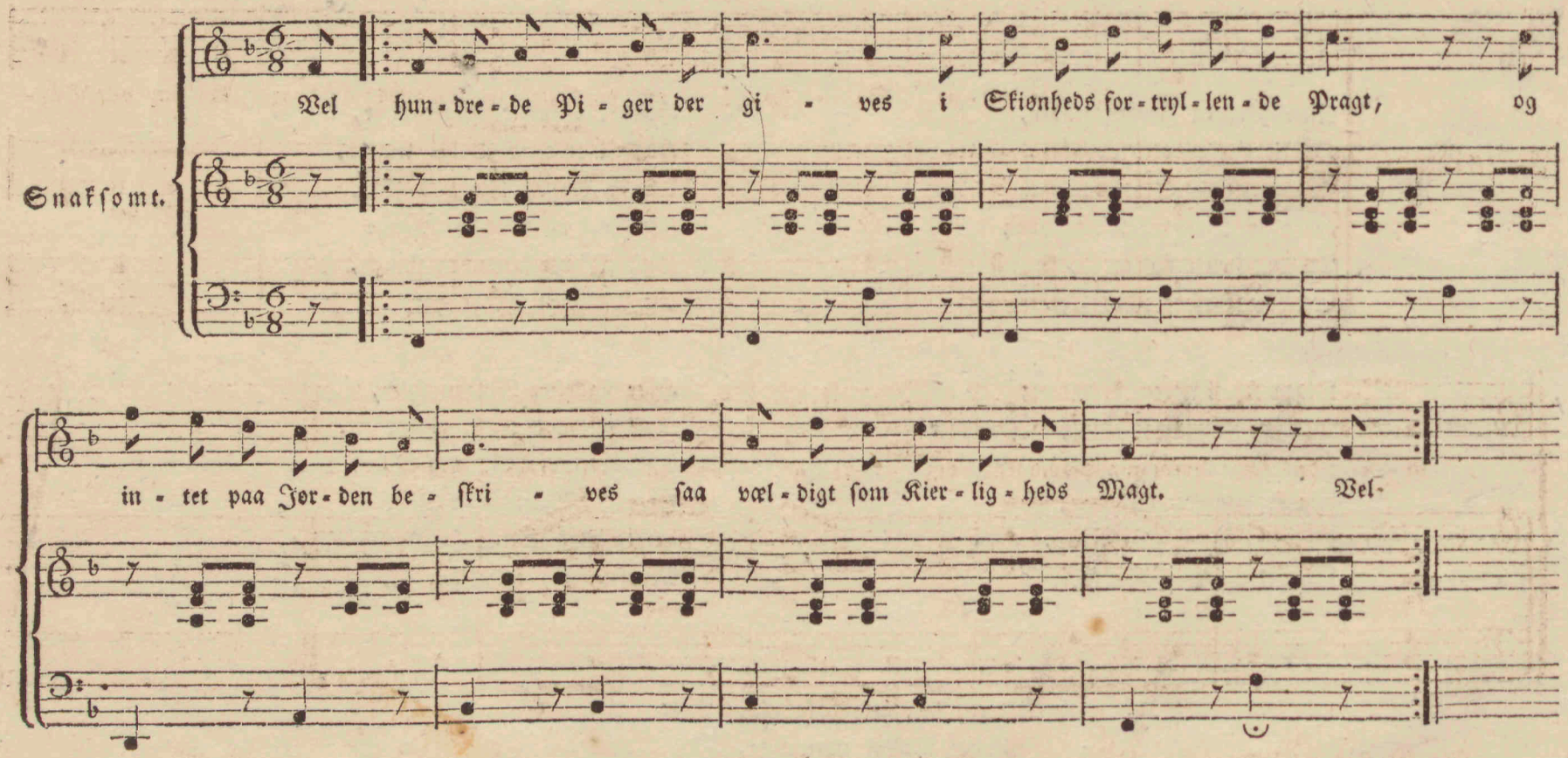

Vel hundrede Piger der gives
I Skiønheds fortryllende Pragt,
Og intet paa Jorden beskrives
Saa vældigt som Kierligheds Magt.

Vel hundrede Piger jeg skued'
Saa vevre forbi mig at gaae;
Saae mangent et Hierte som lued'
For Kierlighedsmaalet at naae.

Vel hundrede Piger jeg kiender,
Som fatte et elskende Blik;
Som gierne til Jorderigs Ender
For Kierligheds Favnetag gik.

Men mellem de hundrede Piger
En Eeneste kun er mig kiær;
Hvis ja hendes Hierte mig siger,
Mig Jorden et Paradis er.

Synet.

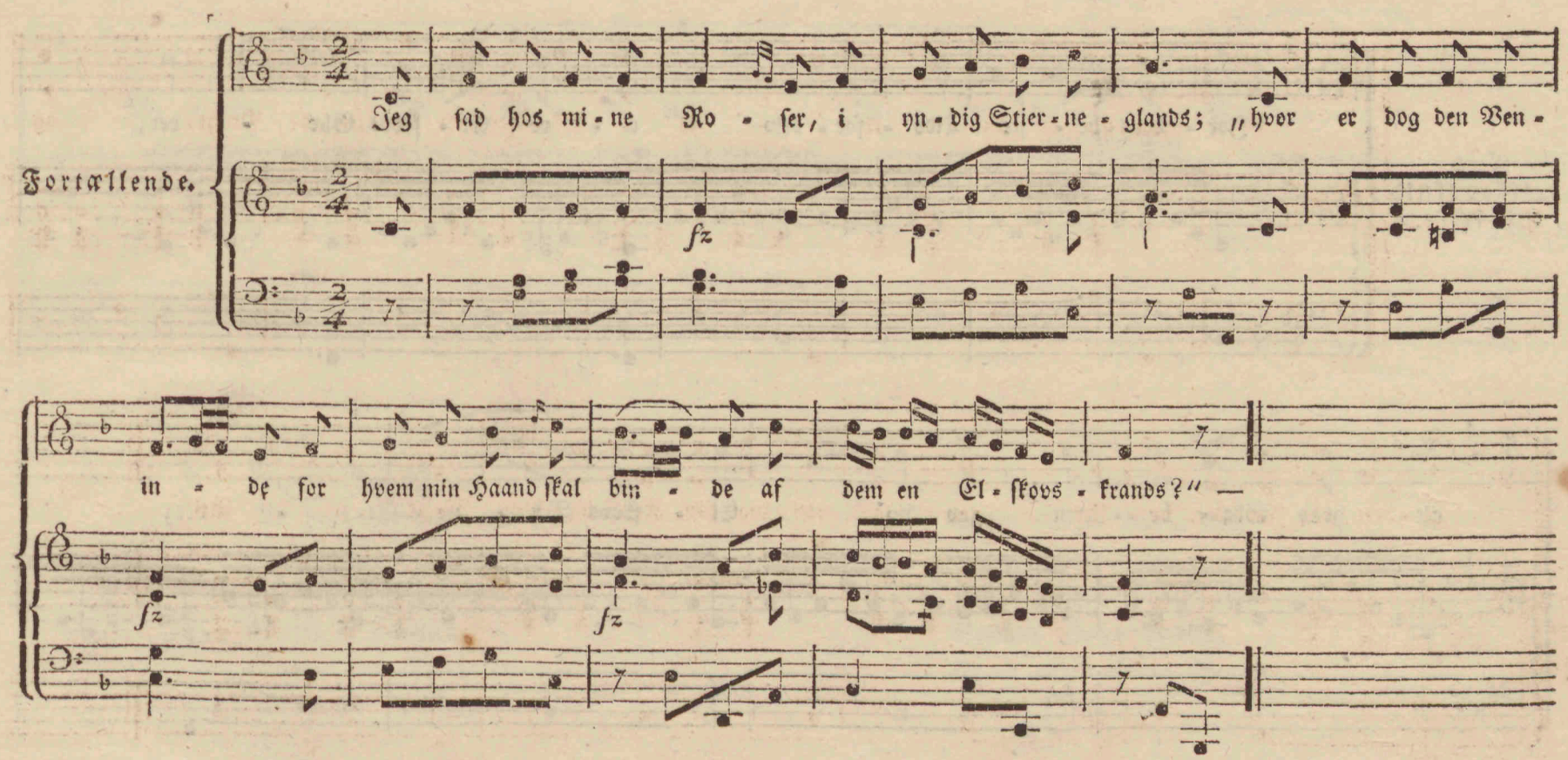

Jeg sad hos mine Roser,
I yndig Stierneglands;
„Hvor er dog den Veninde
„For hvem min Haand skal binde
„Af dem en Elskovskrands?"

Et længe elsket Billed
I Lunden viste sig;
Jeg saae dets Fied, og bæved',
Det frem imod mig svæved'
Og omt omfavned' mig.

Og fælles Sukke lode,
Vi mødtes Mund mod Mund;
Ja, flere Taarer flode
Ved dette kiære Møde,
End i vor Adskilsstund.

Da vendte Jeg fortryllet
Mod mine Roser mig:
„O, lader Eder plukke,
„for Elskovskrands at lukke!
„Min Himmel aabner sig."

Dog, giennem stille Buske
En Sørgetone lød;
Jeg saae mig om, og savned'
Den Skionne, som jeg favned';
Hun svandt i Lundens Skiød.

I Veemods morke Dvale
Med et jeg henrykt blev;
„O vee mit arme Hierte!" —
Og Roserne i Smerte
Jeg alle sønderrev.

Elskov.

Med elskovsfuld Følelse.

Jor - dens be - ste Tids - for - driv e - re El - skovs Glæ - der;

alt hvad Ska - be - ren gav liv El - skovs Ba - ne træ - der;

Som - mer - fug - len kun sin Hun sø - ger at be - ha - ge;

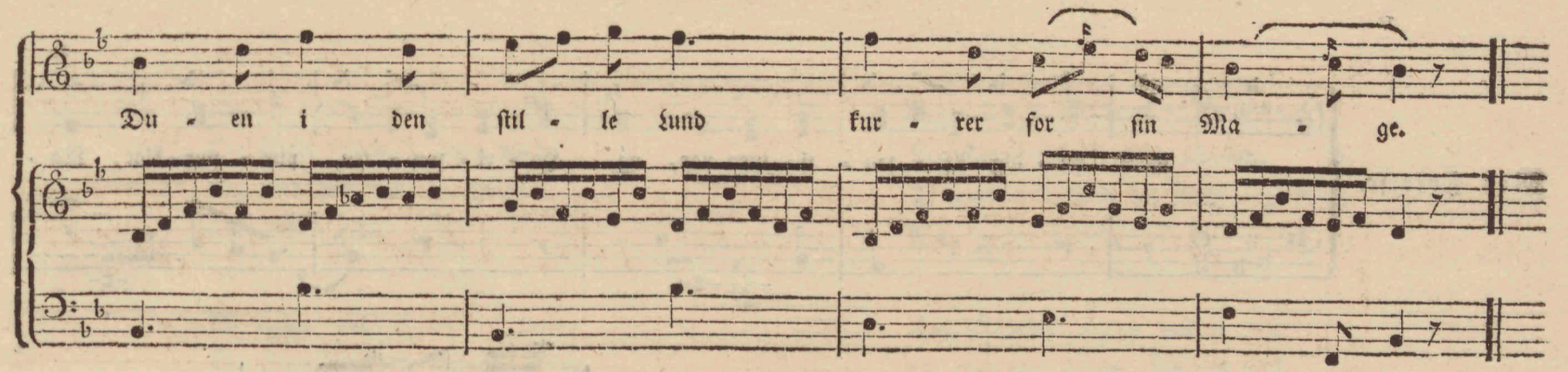

Jordens bedste Tidsfordriv
Ere Elskovs Glæder,
Alt hvad Skaberen gav Liv
Elskovs Bane træder;
Sommerfuglen kun sin Hun
Søger at behage;
Duen i den stille Lund
Kurrer for sin Mage.

Skovens muntre Sangerhær
Elskovs Jubler toner;
Mage flaggrer Mage nær,
Under Bøgekroner.
Der de lokke, samles, flye,
Slaae med kielen Vinge,
Til sig Par med Par saa bly
Ned i Krattet svinge.

Blomsten aabner fro sin Barm
For de milde Vinde;
Epheu slynger smidig Arm
Om de ranke Linde.
Kysse, Spøg, og Kierlighed
Bækkens Bølge hvisler,
Og en anden Kildes Fied
Den i Møde risler.

Siæle! I som skabtes for
Ædel Drivt at lyde,
Følger al Naturens Spor
Elskovs Hæld at nyde!
Livets Bane ene den
Eder jevn kan giøre,
Fro til Charons Færge hen
Skal den Eder føre.

Det første Kys.

Med Følelse.

Saa yn - dig Af - ten - ti - men var, og Ho - ri - zon - ten pur - pur - klar, Na - tu - ren vin - ked' alt til Fryd, og Ju - bel - lyd.

Saa yndig Aftentimen var,
Og Horizonten purpurklar,
Naturen vinked' alt til Fryd,
Og Jubellyd.

Med nysudsprungne Blomster strød,
Man skued Engens grønne Skiød,
Og Nattergalens Veemodsang
Fra Lunden klang.

I Vesten Solen daled' ned,
Og Jordens Tak mod Himlen lød;
Og Oldenborren fro og fri
Fløi mig forbi.

Og jeg — ved Amor! — saadan Lyst
Ei giennemgløded' for mit Bryst;
Jeg fløi, af Elskovs Længsel varm,
Min Glut i Arm.

En lille Gud fløi mod os ned,
Og Roser spired' i hans Fied,
Og mild han med sin Lilliestav
Os Hilsen gav.

Vi fulgte denne skielmske Dreng,
Og giennemsvæved' grønnen Eng;
Til Hvile snart han os inbød
I Lundens Skiød.

Paa Mooset Pigen Sæde tog,
Og dobbelt kielent Finken slog,
Jeg sank ved hendes Side ned
Til Salighed.

Vi sladdred', selv jeg veed ei hvad,
Cytheres Søn som for os sad,
Brød Roser af i stille Roe,
Og til os loe.

Jeg nærmed' mig med dristig Haand
Til Barmens rosenrøde Baand,
Af Guddoms Fryd jeg fandt mig varm
Ved hendes Barm.

Hun skiænked' mig et kielent Blik,
Og som mig syntes, Bifalds Nik,
Mit Aasyn blussed', og mit Blod
I Flamme stod.

Jeg følte mig saa underlig,
Mod Læbe, Læbe nærmed' sig,
Det første Kys — o Paradiis! —
Jeg fik til Priis.

Og bød mig end en kronet Mand
For dette Kys, sit hele Land,
Med Haan jeg loe den Stakkel ud
For fligt et Bud.

Ulykkelig Elskov.

Tungsindig.

Ak! la - der mig i Stil - hed græ - de, min Sorg ei kom - mer E - der nær; min

Graad ei hin - drer E - ders Glæ - de, og for mit Hier - te sød den er, og har end min Skiøn - ne for -

brudt sig mod mig, hvad rø - rer det, o Næ - ste, dig?

Ak! lader mig i Stilhed græde,
Min Sorg ei kommer Eder nær;
Min Graad ei hindrer Eders Glæde,
Og for mit Hierte sød den er,
Og har end min Skionne forbrudt sig mod mig,
Hvad rorer det, o Næste, dig?

Ei hendes Angers Taarer rinde,
Jeg hende jo har Alt forladt;
See Dage komme, Dage svinde,
Dog ei min Elskov vorder mat.
Nei, aldrig skal redelig Elskov forgaae,
Skiønt Hiertet horer op at slaae.

Thi lader kun mit Hierte bløde,
Min Sorg ei kommer Eder nær;
I Himlen skal jeg hende møde,
Fred med den Tid som svunden er!
Ja, hist i Elysiums salige Fred
Af ingen Kummer Hiertet ved.

Den fremede Pige.

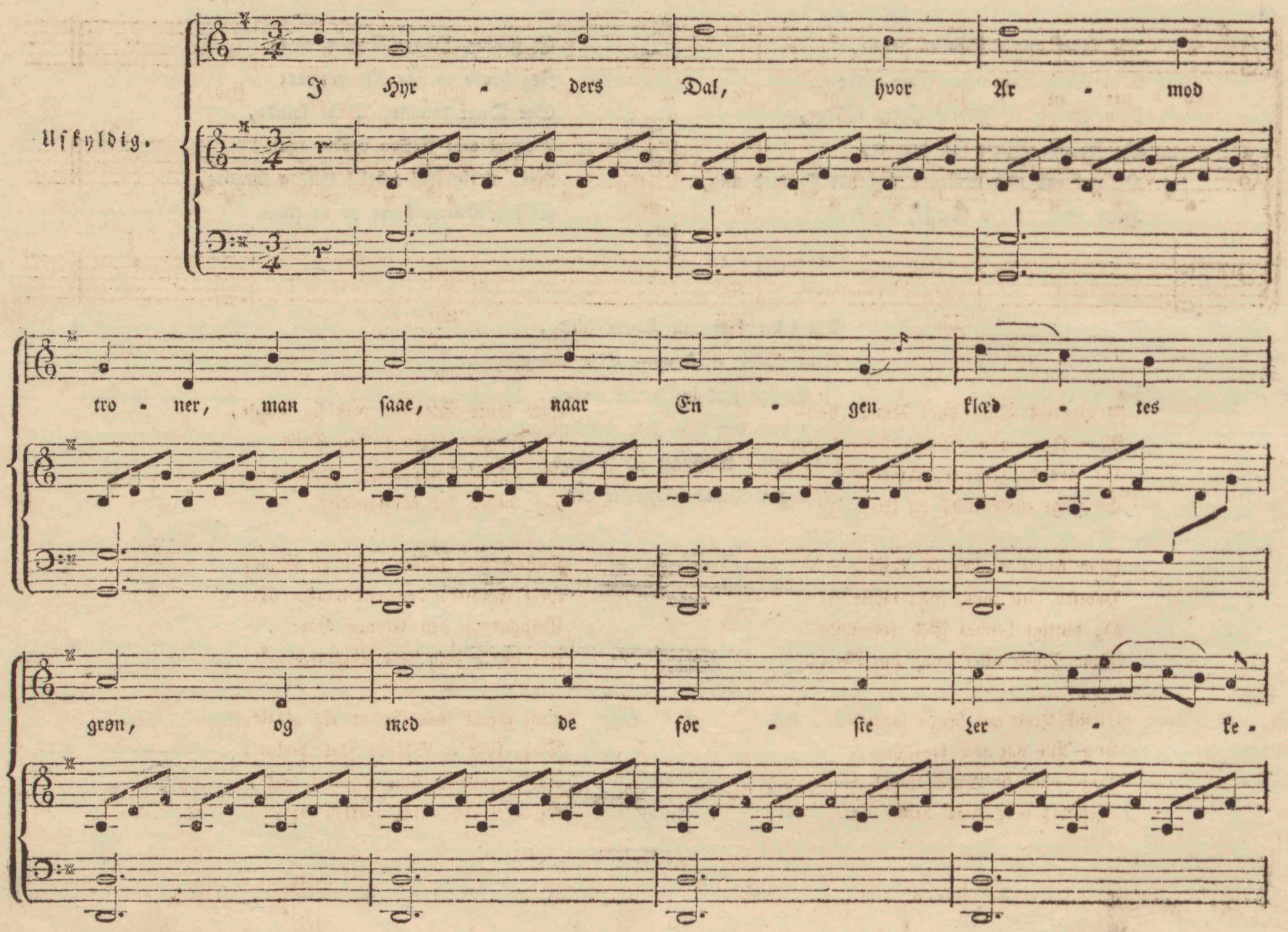

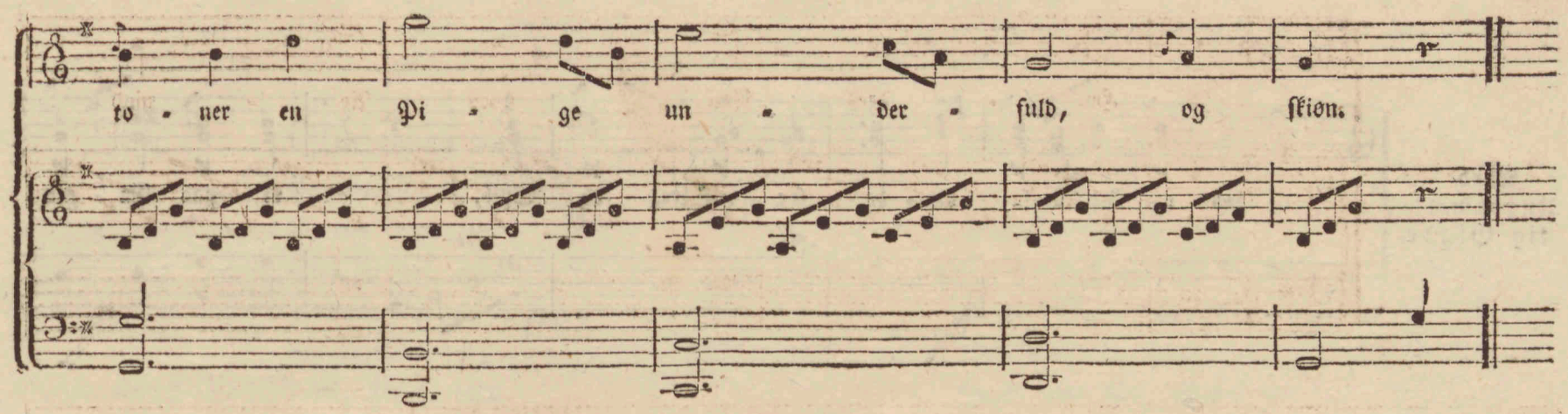

I Hyrders Dal, hvor Armod troner,
Man saae, naar Engen klædtes grøn,
Og med de første Lerketoner
En Pige underfuld, og skiøn.

Man hende ei begribe kunde;
Hvorfra hun kom, man vidste ei;
Og hurtigt hendes Fied forsounde
Naar Pigen atter drog sin Vei.

Elysisk Fryd om hende svæved',
Hun Alle var saa dyrebar;
Dog, naar sit Guddomsblik hun hæved'
Ærbødig hver mod hende var.

Hun faure Blomster med sig bragte,
Og Frugter til en sielden Priis,
Som efter bedre Zoner smagte,
Og syntes fra et Paradiis.

Enhver hun rækked' mild en Gave;
Hiin Frugter, denne Blomstre fik;
Velsignende den skiønne Have
Fra hende Ung med Gammel gik.

Hun gierne saae Enhver sig giæste,
Dog, kom et Elskovs Par derhen,
Af Blomsterne hun tog den beste,
Og dem saa venlig rækked' den.

Glædesang for unge Smaapiger.

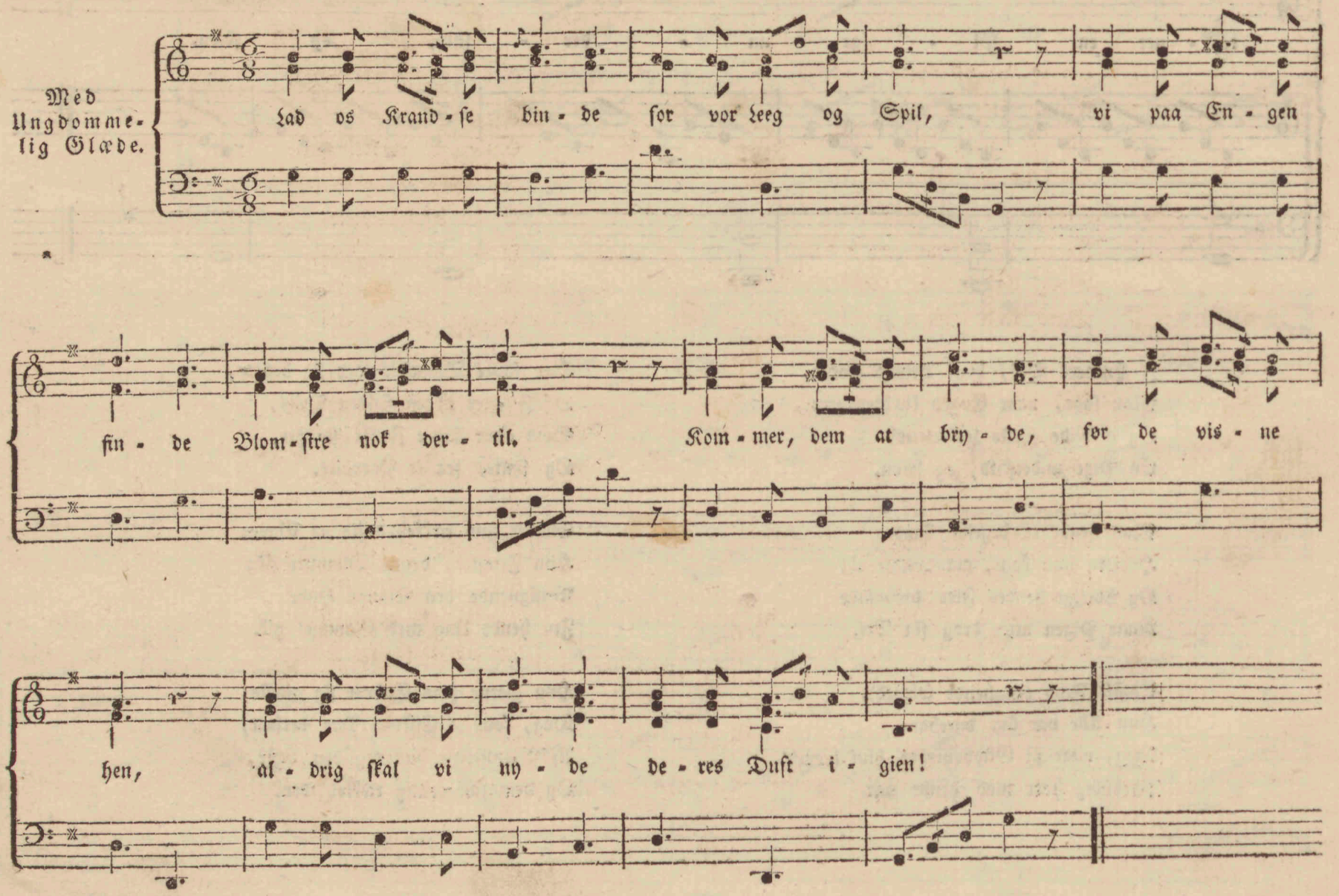

Lad os Krandse binde
For vor Leeg og Spil;
Vi paa Engen finde
Blomster nok dertil.
Kommer, dem at bryde,
Før de visne hen;
Aldrig skal vi nyde
Deres Duft igien.

Yndefulde Enge
Aabnes for vor Fod;
Faure Blomstersenge
Smile os imod.
Alt omkring os blinker,
Svebt i Morgenglands;
Al Naturen vinker:
Op, til Dands, til Dands!

End i Barndoms Alder
Fro vi være vil,
Snart jo Dækket falder
For vor Leeg og Spil;
Ei de Ældres Latter
Røre maa vort Bryst:
Ingen blant dem fatter
Barnlig Alders Lyst.

Iler! Blomst og Glæde
Svinde hurtigt bort,
Og den Vei vi træde
Er saa saare kort.
Roser vil du finde;
Søg, du Lille, søg
Krandse fro at binde
For vor Ungdoms Spøg!

Blomsterne.

Larghetto.

Børn af Vaa - rens mil - de Væ - de En - gens fav - re Blom - ster - hær,

skab - te til at y - de Glæ - de, E - der har Na - tu - ren kier: Flo - ra

E - der Duft har y - det, og med skion - ne Far - ver pry - det, sodt, i stil - le Fred J

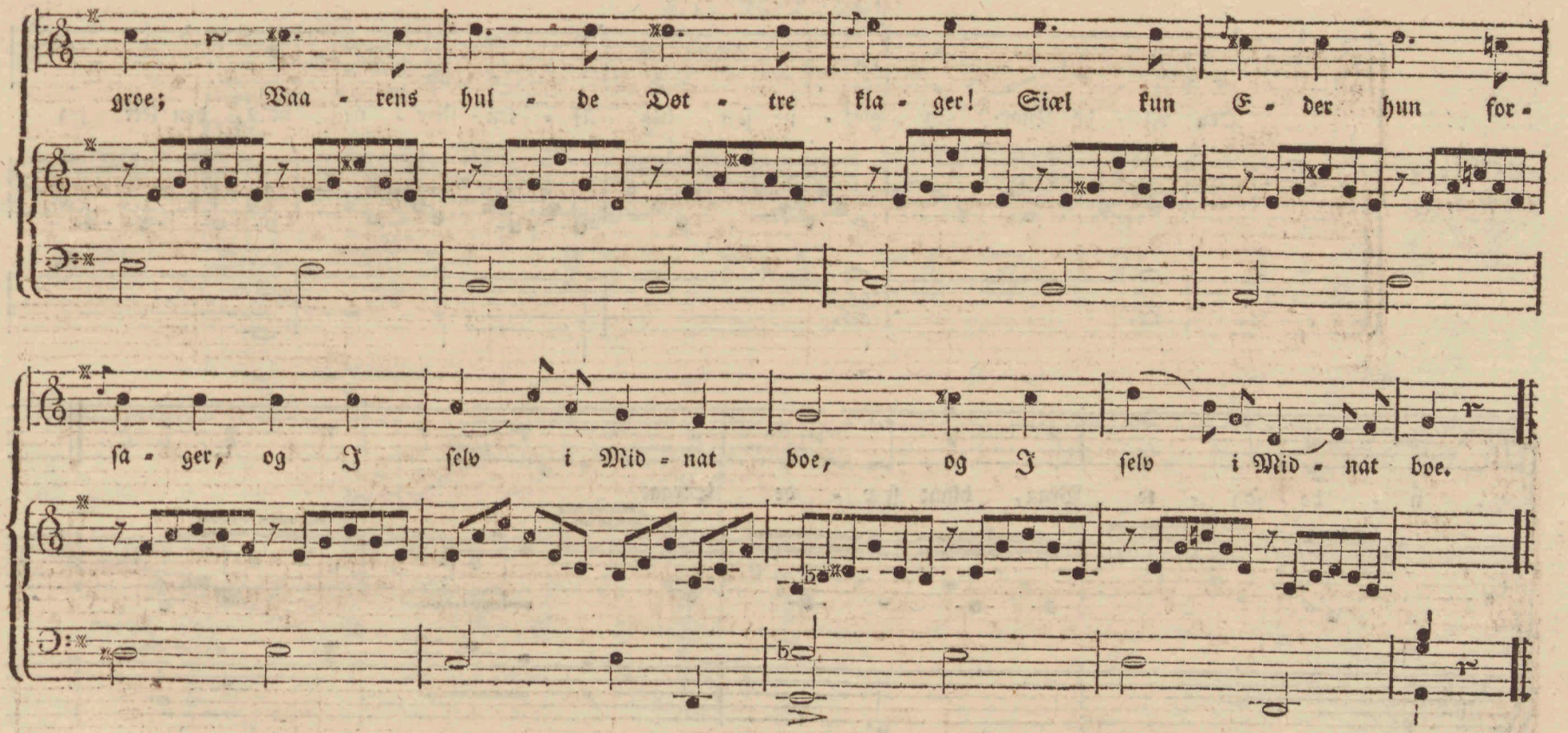

Born af Vaarens milde Væde
Engens favre Blomsterhær,
Skabte til at yde Glæde,
Eder har Naturen kiær!
Flora Eder Duft har ydet,
Og med skiønne Farver prydet,
Sødt, i stille Fred I groe;
Vaarens hulde Dottre, klager!
Siæl kun Eder hun forsager,
Og I selv i Midnat boe.

Nattergal og Lerke synge
Eder Elskovs blide Lyst,
Spøgende Sylphider svinge
Kielent sig om Eders Bryst;
Skiønt en Datter af Dione
Hvælved' Eders favre Krone
Til et Svælg for Kierlighed.
Græder, Vaarens Dottre græder
Elskov hun har nægtet Eder,
Jordens beste Salighed!

Skiønt paa Moderbud, min Smukke,
Nanna, for mit Øie svandt,
Kan min Haand kun Eder plukke
Til et kierligt Elskovspant:
Liv og Tale, Siæle, Hierter,
Stumme Bud om søde Smerter,
Skiænkes Eder ved min Haand;
Og den blinde Gud, den Hulde,
Slutter Eders Kroner fulde
Af sin høie Guddoms Aand.

Markblomsten.

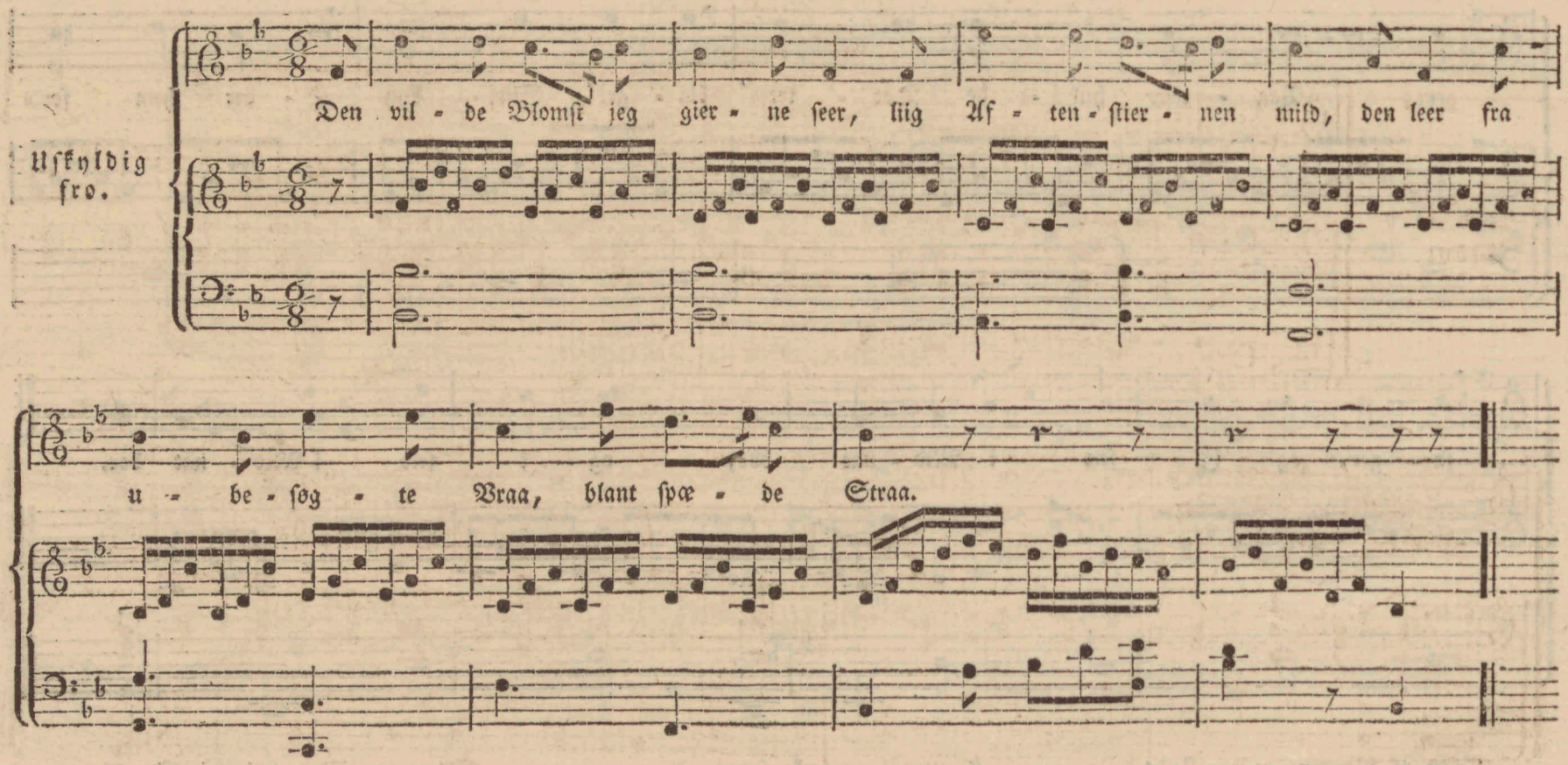

Den vilde Blomst jeg gierne seer,
Liig Aftenstiernen mild, den leer
Fra ubesøgte Vraa,
Blant spæde Straa.

Min Blomst et Billed er paa Dyd:
Den spired' kun til simpel Pryd
For unavnkundig Dal,
Og ei til Pral.

Af Middagsheden uforbrændt,
Og kun af Hyrdepigen kiendt,
Den ønsker intet meer,
Og munter leer.

Du skiønne Blomst, jeg plukker dig,
Din friske Farve tryller mig,
Du fylder dette Bryst
Med himmelsk Lyst.

Til Venskab.

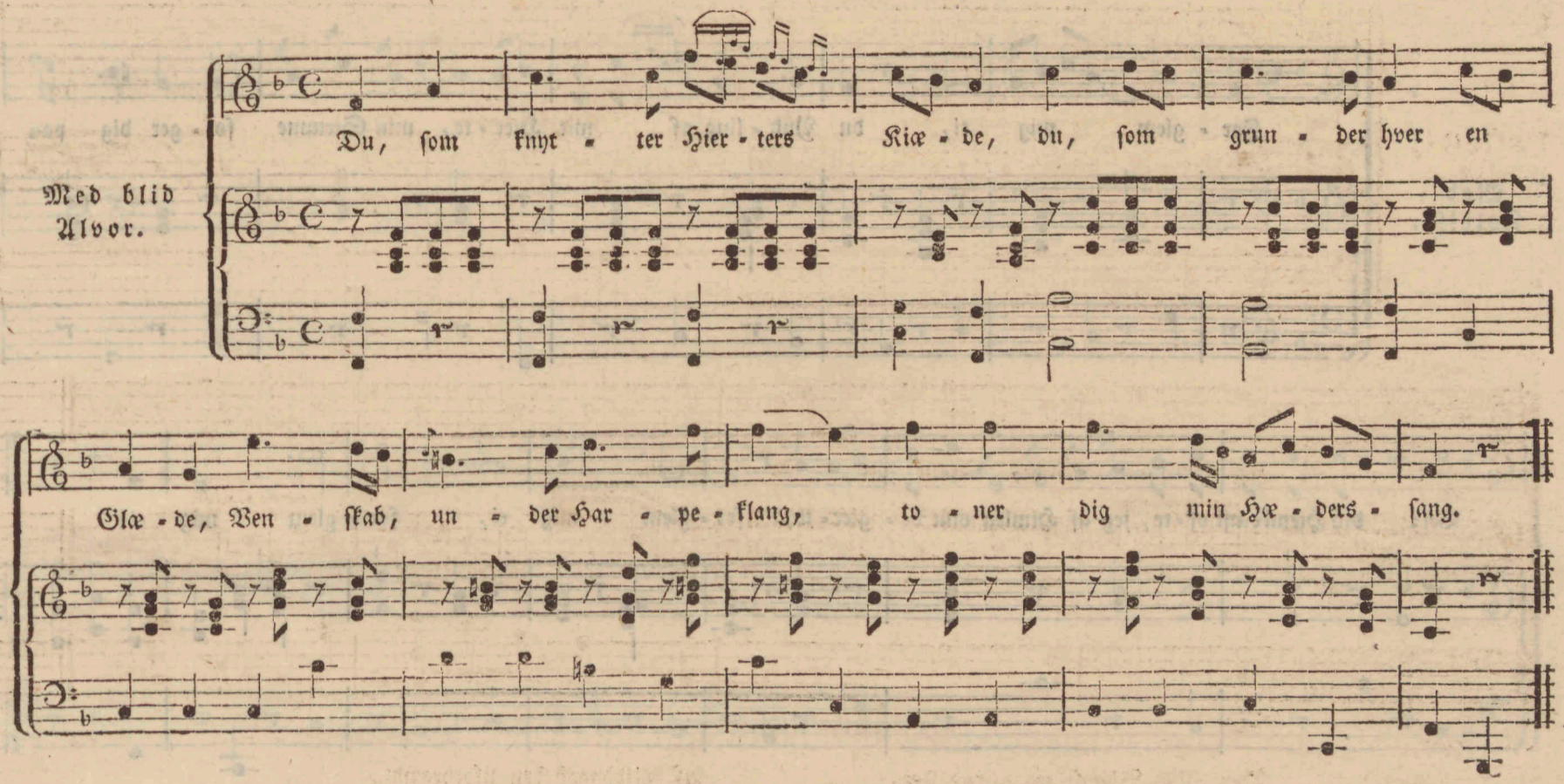

Du, som knytter Hierters Kiæde,
Du, som grunder hver en Glæde,
Venskab, under Harpeklang,
Toner dig min Hædersſang.

Edens Ætherflamme luer
Ned fra dine Tempelbuer,
Paradisisk Fryd og Fred
Følge dine skiønne Fied.

Intet dine Glæder ligner,
Hele Kloden dig velsigner,
Du, hvis hulde Moderarm
Gyder Trøst i hver en Barm.

Salig giennem alle Zoner
Den, hvis Tinding Venskab kroner!
Livet til de sølvgraa Aar
Synes ham en evig Vaar.

Forglem mig ei.

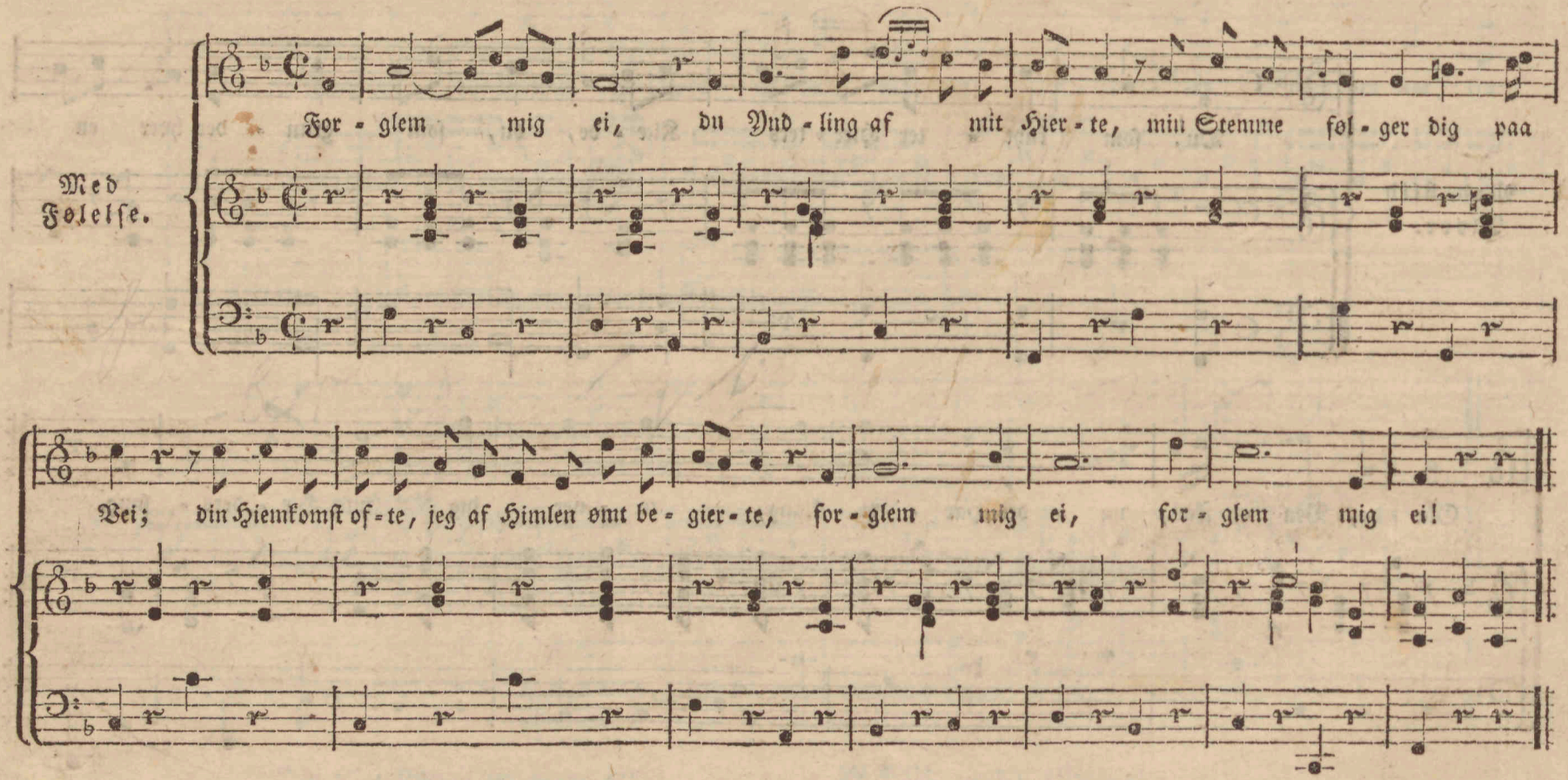

Forglem mig ei, du Yndling af mit Hierte,
Min Stemme følger dig paa Vei;
Din Hiemkomst ofte, jeg af Himlen omt begierte,
Forglem mig ei!

Forglem mig ei, naar hist en yndig Pige
Bekrandser dig paa Glædens Vei;
Lad dig min Skytsaand da i Øret venlig sige:
Forglem mig ei!

Og hvis maaskee, mig Dødens Vink skal byde
At vandre Gravens mørke Vei,
Da skal det sidste Suk fra mine Læber lyde,
Forglem mig ei!

O mag det saa, at Dødens Magt ei brækker
Vort Venskabs Segl fra Livets Vei!
Og plant med Veemods Graad paa Graven som mig dækker:
Forglem mig ei!

Dog naar eengang os Giensynstimen fryder
Paa Livets ætherklare Vei;
Da sikkert ei mit Suk, som nu, med Veemod lyder:
Forglem mig ei!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS